

У Г О Д А
між Урядом України та
Бельгійсько-Люксембурзьким Економічним Союзом
про взаємне заохочення і захист інвестицій

Уряд України з однієї сторони,
та Уряд Королівства Бельгії, виступаючи від свого імені та від імені
Уряду Великого Герцогства Люксембург згідно з існуючими угодами,
Уряд Валонського регіону
Уряд Фламандського регіону та
Уряд регіону столиці Брюссель з другої сторони,
(які надалі іменуються "Договірні Сторони"),

прагнучи зміцнювати економічне співробітництво шляхом
створення сприятливих умов для інвестицій громадян однієї Договірної
Сторони на території іншої Договірної Сторони,
домовились про наступне:

Стаття 1
Визначення

Для цілей цієї Угоди :

1. Термін "інвестор" означатиме:

а) "громадяни", а саме будь-яка фізична особа, яка згідно з
законодавством України або Королівства Бельгія, Великого Герцогства
Люксембург вважається громадянином України або Королівства Бельгія,
Великого Герцогства Люксембург відповідно:

б) "компанії", а саме будь-яку юридичну особу, що була заснована
згідно з законодавством України або Королівства Бельгія, Великого
Герцогства Люксембург, та має свій зареєстрований офіс на території
України або Королівства Бельгія, Великого Герцогства Люксембург
відповідно.

2. Термін "інвестиції" означатиме будь-який вид активів і будь-які
прямі чи непрямі внески готівкою, в натуральному вигляді чи
послугами, інвестовані чи реінвестовані в будь-який сектор економічної
діяльності.

Для цілей цієї Угоди нижченаведене розглядається як інвестиції,
зокрема, але не виключно :

а) рухоме й нерухоме майно, а також будь-які інші права іп тем
такі, як іпотеки, заставні права, застави, узурфрукт і подібні права;

б) акції, паї та будь-які інші форми участі в компаніях, що мають
долю участі або непрямо контролюються компаніями, створеними на
території однієї з Договірних Сторін;

в) облігації, грошові вимоги та права на будь-які виплати, що мають економічну цінність;

г) авторські права, права промислової власності, технології, фірмові назви та гудвіл;

д) концесії, надані згідно з законодавством або за контрактом, включаючи концесію на розвідку, розробку, видобування та експлуатацію природних ресурсів.

Для цілей цієї Угоди зміни правової форми, в якій були інвестовані або реінвестовані активи чи капітали, не зачіпає їх визначення як інвестицій.

3. Термін "доходи" означатиме суми, одержані від інвестицій, і включатиме, зокрема, але не виключно, прибутки, проценти, приріст капіталу, дивіденди, роялті та платежі.

4. Термін "територія" означатиме територію Королівства Бельгія, територію Великого Герцогства Люксембург та територію України, а також морські та підводні зони, які існують поза територіальними водами Держав, над якими вони здійснюють відповідно до міжнародного права суверенітет, суверенні права або юрисдикцію з метою розвідки, видобування та збереження природних ресурсів.

Стаття 2

Заохочення інвестицій

1. Кожна з Договірних Сторін заохочуватиме інвестиції на своїй території з боку інвесторів іншої Договірної Сторони і прийматиме такі інвестиції відповідно до свого законодавства.

2. Кожна Договірна Сторона, зокрема, дозволитиме укладення й виконання ліцензійних та комерційних контрактів, угод про адміністративну та технічну допомогу, коли така діяльність пов'язана з інвестиціями.

Стаття 3

Захист інвестицій

1. До всіх інвестицій, прямих чи непрямих, здійснюваних інвесторами однієї з Договірних Сторін на території іншої Договірної Сторони, застосовується сприятливий та справедливий режим.

2. За винятком заходів, необхідних для підтримки громадського порядку, такі інвестиції забезпечуються постійним захистом та безпекою, виключаючи будь-які необґрунтовані чи дискримінаційні заходи, які могли б зашкодити, юридично чи фактично, їхньому управлінню, утриманню, використанню, користуванню чи ліквідації.

3. Режим і захист, визначені в пп.1 і 2, мають бути принаймні такими ж самими, які застосовуються щодо інвесторів третіх держав, і ні в якому разі не можуть бути сприятливішими, ніж ті, які визнаються міжнародним правом.

4. Такий режим і захист, однак, не поширюються на пільги, які одна з Договірних Сторін надає інвесторам третіх держав згідно з їх участю або приєднанням до зони вільної торгівлі, митного союзу, спільного ринку чи будь-яких інших форм регіональних економічних організацій.

Стаття 4 Позбавлення та обмеження власності

1. Кожна з Договірних Сторін зобов'язується не застосовувати будь-які заходи з метою експропріації або націоналізації, або будь-які інші заходи, які мають на меті прямо чи непрямо позбавити інвесторів іншої Договірної Сторони інвестицій, які належать їм на її території.

2. Положення п.1 можуть бути порушені, якщо цього потребують суспільні інтереси або безпека в разі виконання наведених нижче умов:

а) заходи здійснюватимуться відповідно до чинного законодавства;

б) заходи не матимуть дискримінаційного характеру і не суперечитимуть будь-яким окремим зобов'язанням;

в) заходи мають супроводжуватись визначенням положень, які передбачають виплату адекватної й ефективної компенсації.

3. Така сума компенсації має дорівнювати фактичній вартості інвестицій, визначених за день до того, як ці заходи були вжиті або стали загальновідомими .

Така компенсація виплачуватиметься у валюті держави інвестора або в будь-якій іншій вільно конвертованій валюті. Компенсація має виплачуватись без затримки та вільно переказуватись. Вона повинна включати процент за нормальним комерційним курсом від дати визначення її вартості до дати виплати.

4. До інвесторів однієї з Договірних Сторін, що їх інвестиції зазнали збитків через війну чи будь-який інший збройний конфлікт, революцію, загальнодержавний надзвичайний стан чи повстання на території іншої Договірної Сторони, останньою застосовується принаймні такий самий режим, який застосовується до інвесторів, які користуються режимом найбільшого сприяння стосовно реституцій, відшкодування, компенсації або іншої сплати.

5. Стосовно питань, які регулюються цією статтею, кожна з Договірних Сторін надаватиме до інвесторів іншої Сторони принаймні такий самий режим, який вона надає на своїй території інвесторам, які користуються режимом найбільшого сприяння. Такий режим ні в

якому разі не може бути менш сприятливим ніж режим, визнаний міжнародним правом.

Стаття 5 **Переказ коштів**

1. Кожна Договірна Сторона забезпечує інвесторам іншої Договірної Сторони вільний переказ всіх платежів, пов'язаних з інвестицією, включаючи, зокрема :

а) суми, необхідні для заснування, підтримки та поширення інвестицій;

б) суми, необхідні для сплат за контрактом, включаючи суми, необхідні для погашення позик, роялті та інших виплат, що здійснюються внаслідок отримання ліцензій, франшизів, концесій та інших подібних прав, а також для виплати заробітку персоналу з інших країн;

в) прибутки від інвестицій;

г) прибутки від повної або часткової ліквідації інвестицій, включаючи прибутки від приросту капіталу або приріст у інвестованому капіталі;

д) компенсацій, виплачених згідно зі ст.4.

2. Громадянам кожної з Договірних Сторін, які мають дозвіл на роботу, пов'язану зі здійсненням інвестиції на території іншої Договірної Сторони, також дозволяється переводити в свою країну відповідну частину їхнього заробітку.

3. Трансфери здійснюватимуться у вільно конвертованій валюті за курсом, дійсним на день сплати переказу, готівкою у валюті, що використовується.

4. Кожна з Договірних Сторін має видати необхідні дозволи для забезпечення переказу коштів без безпідставної затримки, без витрат, крім звичайних зборів та податків.

5. Передбачені цією статтею гарантії мають бути принаймні такими самими, які надаються інвесторам, що користуються режимом найбільшого сприяння.

Стаття 6 **Суброгація**

1. Якщо одна з Договірних Сторін або будь-який державний орган цієї Сторони виплачує компенсацію своїм власним інвесторам в порядку гарантії покриття інвестицій, інша Договірна Сторона визнає за першою Договірною Стороною або її державним органом отримання права інвестора в порядку суброгації.

2. Стосовно переданих прав, інша Договірна Сторона має право вимагати від страхувальника, що отримав в порядку суброгації права

застрахованих інвесторів, виконання зобов'язань, які належать згаданим інвесторам за законом чи за договором.

Стаття 7 **Застосування положень**

Якщо питання, пов'язані з інвестиціями, регулюються одночасно цією угодою та законодавством однієї з Договірних Сторін або існуючими міжнародними угодами чи такими, до яких Сторони мають намір приєднатися в майбутньому, інвестори іншої Договірної Сторони мають право посилатися на норми, які є найбільш сприятливими для них.

Стаття 8 **Окремі угоди**

1. Інвестиції, які стануть предметом окремої угоди між однією з Договірних Сторін і інвесторами іншої Сторони, регулюються положеннями цієї Угоди та положеннями згаданої окремої угоди.

2. Кожна з Договірних Сторін постійно забезпечує виконання зобов'язань, які вона бере на себе щодо інвесторів іншої Договірної Сторони.

Стаття 9 **Врегулювання спорів, пов'язаних з інвестиціями**

1. Кожний спір, пов'язаний з інвестиціями, між інвестором однієї з Договірних Сторін та іншою Договірною Стороною має бути представлений у письмовій формі стороною, що порушила спір. Така нотифікація має супроводжуватись обгрунтованою пояснювальною запискою.

Наскільки це можливо, Сторони намагатимуться вирішувати спори шляхом проведення переговорів, із залученням, в разі необхідності, радника третьої сторони або шляхом примирення між Договірними Сторонами по дипломатичних каналах.

2. В разі неможливості досягти вирішення спору за прямою згодою сторін чи за процедурою примирення по дипломатичних каналах у шестимісячний строк після повідомлення про наявність спору, спір передається в судові органи Держави, на території якої була здійснена інвестиція, або в міжнародний арбітраж за вибором інвестора.

У цьому випадку кожна Договірна Сторона вважається такою, що погоджується на остаточне вирішення арбітражем будь-якого спору такого типу. Така згода означає, що обидві Сторони відмовляються від права вимагати вичерпного виконання всіх внутрішніх адміністративних чи юридичних засобів захисту.

3. У випадку міжнародного арбітражу спір подається для вирішення арбітражем однієї з нижчезгаданих організацій за вибором інвестора:

- в спеціальний ad hoc арбітражний суд, затверджений згідно з арбітражними правилами, встановленими Комісією Організації Об'єднаних Націй з Міжнародного Торговельного Права (UNCITRAL);

- в Міжнародний Центр з Врегулювання Інвестиційних Спорів (ICSID), затверджений Конвенцією з Вирішення Інвестиційних Спорів між країнами та громадянами інших країн, відкритою для підписання у Вашингтоні 18 березня 1965 р., якщо кожна держава цієї Угоди стала учасником вищезгаданої Конвенції.

Якщо ці вимоги не є прийнятними, кожна Договірна Сторона погоджується, що спір буде представлено на розгляд арбітражу згідно з Правилами Додаткової Процедури ICSID:

- Арбітражного Суду Міжнародної Торговельної Палати в Парижі;

- Арбітражного Інституту Торговельної Палати в Стокгольмі.

Якщо арбітражна процедура розпочалася з ініціативи Договірної Сторони, ця Сторона повинна запросити в письмовій формі інвестора, залученого до процедури, визначити арбітражну організацію, до якої має бути направлено спірне питання.

4. Кожна Договірна Сторона, що є стороною в спорі, зобов'язується не висувати на будь-якій стадії розгляду справи чи виконання рішення заперечень проти того, що інвестор, який виступає супротивником в спорі, одержав компенсацію, що покриває повністю чи частково його збитки, на підставі страхового полісу чи гарантії, передбаченої ст.6 цієї Угоди.

5. Арбітражний суд приймає рішення на основі національного законодавства Договірної Сторони, яка приймає участь в спорі, на території якої здійснено інвестиції, включаючи колізійні норми, а також положень цієї Угоди, термінів окремої Угоди, що мають відношення до інвестицій, а також згідно з принципами міжнародного права.

6. Рішення арбітражу є остаточними й обов'язковими для Сторін у спорі. Кожна Договірна Сторона зобов'язується виконувати рішення відповідно до свого національного законодавства.

Стаття 10

Режим найбільшого сприяння

В усіх питаннях, пов'язаних з режимом інвестування, інвестори кожної з Договірних Сторін користуються на території іншої Сторони режимом найбільшого сприяння.

Стаття 11
Спори між Договірними Сторонами з питань
тлумачення чи застосування цієї Угоди

1. Будь-який спір щодо тлумачення чи застосування цієї Угоди має бути врегульований, по можливості, по дипломатичних каналах.

2. У разі неможливості врегулювання спору дипломатичним шляхом він передаватиметься на розгляд Спільної Комісії, до складу якої входять представники обох Сторін; ця Комісія скликається на запит Сторони, яка прагне розпочати спір, і без необгрунтованої затримки.

3. Якщо Спільна Комісія не може розв'язати спір, останній має бути переданий, на прохання будь-якої Договірної Сторони, до арбітражного суду, який створюється для кожного окремого випадку наступним чином:

Кожна Договірна Сторона призначає по одному арбітру в двомісячний строк після повідомлення однією з Договірних Сторін іншій про свій намір звернутися до арбітражу. Ці два арбітри в двомісячний строк після їх призначення обирають за взаємною згодою Голову арбітражного суду з числа громадян третьої країни.

У разі недотримання строків та чи інша Договірна Сторона може запросити Президента Міжнародного Суду Справедливості зробити необхідні призначення.

Якщо Президент Міжнародного Суду Справедливості є громадянином будь-якої з Договірних Сторін або Держави, з якою хоч одна з Договірних Сторін не має дипломатичних стосунків, або з будь-яких інших причин він не може виконати цю функцію має бути запрошений виконати необхідні призначення Віце-Президент Міжнародного Суду Справедливості.

4. Створений у такий спосіб суд має визначити власні процесуальні норми. Рішення суду приймаються більшістю голосів; вони є остаточними і обов'язковими для Договірних Сторін.

5. Витрати, пов'язані з призначенням арбітрів, несе кожна Договірна Сторона. Витрати, пов'язані з призначенням третього арбітра та адміністративні витрати суду, несуть порівну обидві Договірні Сторони.

Стаття 12
Попередні інвестиції

Ця Угода може бути також застосована до інвестицій, здійснених до набуття нею чинності інвесторами однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони відповідно до законів та положень останньої.

Стаття 13

Набуття чинності, тривалість та припинення дії

1. Ця Угода набуває чинності через один місяць після того, як Договірні Сторони обмінюються ратифікаційними грамотами. Угода лишається чинною строком на десять років.

Якщо повідомлення про припинення не надається будь-якою з Договірних Сторін не менш ніж за шість місяців до закінчення вищезгаданого строку дії, Угода за мовчазною згодою продовжує свою дію кожного разу на наступні десять років, причому кожна Договірна Сторона лишає за собою право припинення дії Угоди наданням повідомлення не менше ніж за шість місяців до дати закінчення поточного строку її дії.

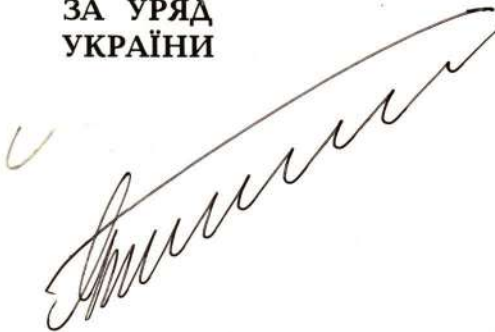
2. Відносно інвестицій, здійснених до припинення дії цієї Угоди, положення цієї Угоди застосовуватимуться протягом десяти років з дати припинення.

На посвідчення чого особи, що підписалися нижче, до того ж належним чином уповноважені своїми Урядами, підписали цю Угоду.

Здійснено в м. Києві "20 травня" 1996 року у двох дійсних примірниках, кожний українською, французькою, нідерландською та англійською мовами, причому всі тексти є рівно автентичними.

В разі виникнення розбіжностей щодо тлумачення положень цієї Угоди, текст англійською мовою матиме переважну силу.

ЗА УРЯД
УКРАЇНИ

ЗА БЕЛЬГІЙСЬКО-
ЛЮКСЕМБУРЗЬКИЙ
ЕКОНОМІЧНИЙ СОЮЗ

ЗА УРЯД КОРОЛІВСТВА
БЕЛЬГІЯ, що одночасно діє
як від свого власного імені,
так і від імені УРЯДУ
ВЕЛИКОГО ГЕРЦОГСТВА
ЛЮКСЕМБУРГ:

ЗА УРЯД РЕГІОНУ ВАЛОНІЇ:

ЗА УРЯД РЕГІОНУ ФЛАМАНДІЇ:

ЗА УРЯД РЕГІОНУ СТОЛИЦІ
БРЮССЕЛЬ

